

espai d'una pàgina. Aquests darrers dies ha estat notficia per la publicació del seu tercer llibre a la col·lecció l'Escorpí. Recordem que els dos anteriors —**Els miralls i Hora foscant**— han sobtat per la gran quantitat de suggerències, referències, al·lusions, etc., que porten i per l'interès que té el tractament formal i el contingut, la matèria, que el poeta, de gran lectura, plasma. Una recent entrevista de F. Monegal insinuava els camins i la problemàtica del poeta però tres o quatre holandeses són molt poques a reflectir el món extens i intents d'aquest valor, alhora vell i jove, de la poesia catalana.

Agustí Pons esmenta, en una breu nota informativa, la problemàtica de la poesia culta, del barroquisme, del neo-noucentisme, de l'extraordinari domini del llenguatge i de la superació, cosa difícil, envers els anteriors llibres. No cal parlar del tòpic que recolleix Pons: «...la cuestión estriba en saber hasta qué punto el lector tiene posibilidad de participar o disfrutar del combate amoroso que Gimferrer nos desgrana». No és un llibre per a neòfits poètics ni per a joves lectors. Martin Vilumara, des d'un altre suplement literari d'un diari barceloní també feia nexa en l'afer «comprensió-utilitat». Cal bandejar totes aquestes cabòries, com bé saben els anteriors recensionadors, la poesia cada vegada, sembla ser, està més fora de lloc en aquest món però mentre restin lectors que tremolin en escoltar els següents versos podem dir que l'amor, la poesia, serà:

Em té l'amor tan subjecte al
[seu regne
que ara la nit m'es congost
[o planura;
erm, el boscam, tot d'incerta
[tenebra.
Temo la mort que les passes
[m'atura.

Musicalitat, encavalcament, ritmes i rims vells, l'avior —«Roda del cíclop solar»— i el present —«Els xais degollats. Estelles»— una munió de «desertes campanes» que volen amb el «Cos lligat de peus i mans», «retrobar la llum d'abans». «S'esvaeix la llum». Gimferrer i el vers d'Ausiàs March perduren:

«d'aquell cech foch qui.lls
[amadors s'escalfen»

Pere Gimferrer. FOC CEC. Edicions 62. Barcelona, 1973. 43 pàgines.

J. M.ª F.

"FOC CEC"

Pere Gimferrer és un dels nous ballesters de la cultura catalana. Encerta la diana, les llença cada setmana des de «Destino», l'arma és més segura i moderna que l'antic arc d'aficionat. Té condicions per a crític i planteja, a l'esmentada revista, el màxim d'informació interessant en el reduït